

Sygn. akt V GC 1047/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 stycznia 2016 roku

Sąd Rejonowy w Elblągu V Wydział Gospodarczy w składzie następującym:

Przewodniczący- SSR Marlena Brzozowska

Protokolant- stażysta J. T.

po rozpoznaniu w dniu 11 stycznia 2016 roku w Elblągu

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Ltd Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w K.

przeciwko (...) GRUPA Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w S.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) GRUPA Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. na rzecz powoda (...) Ltd Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w K. kwotę 11 532,50 zł (jedenaście tysięcy pięćset trzydzieści dwa złote pięćdziesiąt groszy) wraz z ustawowymi odsetkami od kwot:

- 2 363,22 zł od dnia 23.12.2014 r. do dnia zapłaty;

- 1 827,12 zł od dnia 23.12.2014 r. do dnia zapłaty;

- 7 342,15 zł od dnia 24.12.2014 r. do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 3 061,71 zł (trzy tysiące sześćdziesiąt jeden złotych siedemdziesiąt jeden groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu;

III. wyrokowi nadaje rygor natychmiastowej wykonalności.

UZASADNIENIE

Powódka (...) LTD Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w I. pozwem złożonym dnia 8.10.2015r. domagała się zasądzenia od pozwanej (...) GRUPA Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. kwoty 11.532,50 do dnia zapłaty tytułem zapłaty za sprzedany pozwanej towar wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w płatności poszczególnych należności. Powódka nadto domagała się zwrotu kosztów procesu.

Dnia 20 października 2015r. w sprawie V GNC 1022/15 wydany został nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, od którego pozwana złożyła sprzeciw podnosząc w pierwszej kolejności zarzut niewłaściwości sądu i argumentując, że sądem właściwym dla rozpoznania sprawy jest sąd miejsca siedziby pozwanej. Odnosząc się do żądania pozwana potwierdziła fakt współpracy i wniosła o oddalenie powództwa podnosząc, że żądanie jest przedwczesne, gdyż strony ustnie ustaliły przedłużenie terminu zapłaty należności, a także rozłożenie spłaty na raty z uwagi na trudną sytuację finansową pozwanej spółki.

W odpowiedzi na sprzeciw powódka potwierdziła fakt prowadzenia korespondencji elektronicznej korespondencji w sprawie spłaty zadłużenia i złożenie przez pozwaną deklaracji polubownej spłaty zobowiązań. Wskazała, że jednak

pozwana nie dotrzymała warunków proponowanej spłaty zadłużenia w deklarowanych harmonogramem terminach, ani w odpowiedzi na kierowane do niej wezwania przedsądowe.

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

Okoliczności sprawy pozostawały niesporne. Powód w grudniu 2015r. sprzedał i dostarczył pozwanej towar (windy, łożysko) oraz wystawił faktury vat dokumentujące transakcje na łączną kwotę 15.772,33zł. Dostawa towaru potwierdzona została dokumentami WZ, a odbiór faktur został potwierdzony przez pracownika pozwanej. Termin zapłaty należności wynikających z faktur upływał dnia 22.12.2014r. (kwoty 6.603,05zł i 1.827,12zł) oraz 23.12.2014r. (kwota 7.342,16zł.) Część należności została przez pozwaną uregulowana, do zapłaty pozostała kwota 11.532,50 zł. / niesporne/

W związku z brakiem zapłaty powódka zleciła windykację należności (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w S.. Czynności windykacyjne prowadzone były w okresie od czerwca 2015r do października 2015r. Nie doprowadziły do zaspokojenia powoda, chociaż pozwana zadeklarowała wówczas spłatę zadłużenia w trzech ratach: do dnia 11.08.2015r. miała zapłacić kwotę 4.000zł, do dnia 20.08.2015r. kwotę 4.000zł oraz do dnia 28.08.2015r. pozostała kwotę 3.532,50zł. Pozwana nie dotrzymała zadeklarowanych terminów spłaty i nie uregulowała nawet części zadłużenia/niesporne/

Niesporne jest to, że pozwana nie spełniała świadczenia pieniężnego i dokonała zapłaty zadłużenia, nawet w wyniku czynności podjętych przez firmę windykacyjną. Pozwana okoliczności tych pozwana nie kwestionowała.

Wskazać należy, że przepis art. 6 k.c. w zakresie rozkładu ciężaru dowodu stanowi, iż osoba, która z danego faktu / okoliczności faktycznych/ wywodzi dla siebie skutki prawne ma obowiązek fakty te udowodnić. Reguła dotycząca ciężaru dowodu nie może być rozumiana w ten sposób, że zawsze, bez względu na okoliczności sprawy, spoczywa on na stronie powodowej. Jeżeli strona powodowa udowodniła fakty przemawiające za zasadnością powództwa, to na stronie pozwanej spoczywa ciężar udowodnienia ekscpecji i faktów uzasadniających, jej zdaniem, oddalenie powództwa/wyrok SN z 20.04.1982r., I CR 79/82, wyrok SN z 17.12.1996r., I CR 45/96 /. Z tego względu powódka winna była udowodnić to, że strony zawarły umowę, ale również to, że w wykonaniu tej umowy powódka dostarczyła pozwanej towar, za który domaga się zapłaty na podstawie spornej faktury vat. Wobec stanowiska, jakie strona pozwana zajęła w sprzeciwie uznano, że strony nie wiodły sporu co do faktu, ani co do wysokości żądania. Pozwana, bowiem kwestionowała istnienia zobowiązania, ani jego wysokości.

Roszczenie powódki oparte jest na przepisach regulujących umowę sprzedaży i wynika z obowiązku zapłaty przez kupującego ceny za towar będący przedmiotem umowy sprzedaży /art. 535 k.c./. Umowa sprzedaży dla swej ważności nie wymaga formy pisemnej, nie została również zastrzeżona przez ustawodawcę żadna inna forma, która ograniczałaby możliwości dowodzenia jej istnienia w przypadku sporu sądowego. Strona może wykazać wszelkimi środkami dowodowymi łączący ją stosunek prawny. Jednym z takich dowodów są faktury VAT, których obowiązek wystawienia wynika z przepisów prawa podatkowego w przypadku sprzedaży pomiędzy przedsiębiorcami. Umowa sprzedaży jest umową o charakterze odpłatnym, odpowiednikiem świadczenia sprzedawcy jest obowiązek zapłaty przez kupującego umówionej ceny, którą jest ustalona przez strony i wyrażona w pieniądzu wartość rzeczy lub prawa będących przedmiotem umowy.

Powódka sprostała ciężarowi udowodnienia roszczenia i wykazała, że towar objęty spornymi fakturami został dostarczony pozwanej. Pozwana tymczasem nie zgłosiła żadnych dowodów przeciwnych. Nie kwestionowała ani wartości towaru, ani wysokości należności, nie kwestionowała terminów płatności określonych w fakturach sprzedaży i nie przedstawiła żadnych argumentów, czy dowodów, w oparciu o które żądanie powódki można by uznać za nienależne. Zgłoszony przez pozwaną zarzut przedwczesności wystąpienia powódka na drogę sądową jest niezasadny. Pozwana bowiem nie dotrzymała ani terminów zapłaty określonych w treści faktury, ani zadeklarowanego przez siebie w piśmie z dnia 29.07.2015r. harmonogramu spłaty zadłużenia. W tym terminie nie dokonała spłaty nawet części zadłużenia. Powódka wystąpiła do sądu z pozwem już po upływie tych terminów, które minęły bezskutecznie,

gdyż pozwana nie uregulowała zadłużenia. Aż do chwili wydania orzeczenia pozwana nie wykazała, aby dokonała jakiegokolwiek wpłaty.

W tej sytuacji, w świetle dowodów przedstawionych przez powódkę i okoliczności niespornych należało uznać, że skoro powódka wykonała obowiązek wynikający z umowy sprzedaży i przeniosła na pozwaną własność rzeczy, pozwana jako kupujący ma obowiązek zapłaty ceny sprzedaży (art. 535 k.c.). Nie dokonanie zapłaty w umówionym terminie skutkuje tym, że powódka uprawniona jest domagać się zapłaty umówionej ceny na drodze sądowej. Pozwana nie wykazała, aby dokonała zapłaty czy to na etapie przedsądowym, czy w trakcie procesu, nie podnosiła też, aby obowiązek zapłaty ceny wygasł. Pozwana nie przedstawiła żadnych argumentów, ani dowodów, w oparciu o które żądanie powódki można by uznać za nienależne.

Zgłoszony przez pozwaną wniosek o przekazanie sprawy według właściwości do sądu według miejsca jej siedziby postanowieniem z dnia 15 grudnia 2015r. został oddalony, albowiem okazał się niezasadny, gdyż powódka była uprawniona, zgodnie z art. 34 k.p.c. i art. 454 k.c. wytoczyć powództwo przed sądem wykonania świadczenia o charakterze pieniężnym, tj. według siedziby powódki. Wniosek powódki o dopuszczenie dowodu z zeznań świadka M. T. oraz z przesłuchania stron sąd pominął na podstawie art. 227 k.p.c. albowiem zgodnie z tym przepisem przedmiotem dowodu mogą być jedynie fakty mające istotne znaczenia dla rozstrzygnięcia. Okoliczność złożenia przez pozwaną deklaracji spłaty z dnia 29.07.2015r. oraz prowadzenia korespondencji elektronicznej z pozwaną przez firmę windykacyjną, które powódka zleciła windykacje należności nie były sporne. Okoliczności te nie wymagały dowodu w świetle art. 229 i 230 k.p.c.

Mając powyższe na uwadze na mocy art. 535 k.c., art.481§1k.p.c. należało orzec, jak w sentencji wyroku. Rozstrzygnięcie o kosztach oparto o przepis art. 98 §1-3 k.p.c., art.99 k.p.c., art.108§1 k.p.c. oraz §6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz.1349). Na koszty powoda składa się opłata od pozwu (517zł), wynagrodzenie pełnomocnika (2.400,00 zł), opłata skarbową od pełnomocnictwa (17 zł) oraz koszty dojazdu pełnomocnika do sądu na rozprawę (127,71zł). Na podstawie art. 333§2 k.p.c. wyrokowi nadano rygor natychmiastowej wykonalności. Przepis ten pozwala sądowi z urzędu, bez wniosku strony, nadać wyrokowi rygor natychmiastowej wykonalności, gdy zasądza należność na podstawie dokumentu prywatnego, którego prawdziwość nie została zaprzeczona, co miało miejsce w rozpoznawanej sprawie.